

VERBORGEN LERINGEN VAN DEZE TIJD

12 oktober 1973

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden draagt, zoals u bekend zal zijn, de titel:

VERBORGEN LERINGEN VAN DEZE TIJD

Wanneer je in deze tijd probeert na te gaan, wat er zoal bestaat op het gebied van geheime leer, word je geconfronteerd met bv. de Rozenkruisers in verschillende vormen, de verschillende soorten loges van de vrijmetselarij, met de theosofie. Gaan wij deze leerstellingen na, zo valt ons op dat in elk daarvan gezocht wordt naar een weg, waardoor de mensen innerlijk bewust kunnen worden. Praktisch allen kennen een christelijke bijtoon en allen kennen een reeks leringen en proeven, waardoor een soort inwijding tot stand komt. Die inwijdingen zijn nogal verschillend. In enkele gevallen gaat het om proeven die in wezen met telepathie te maken hebben en proeven waarbij suggestibiliteit een rol kan spelen. In andere gevallen gaat het meer om het ik, bv. om het vinden van een juist symbool.

Wanneer ik over deze leringen zou moeten spreken, zou mijn onderwerp weinig betekenis hebben. Daarnaast vinden wij in deze tijd echter een groot aantal openbaringen en pseudo-openbaringen, gebracht door allerhande maharadja's, goeroes e.d. Daarin brengt men de mens de oosterse filosofie en speelt de innerlijke verstillings, de mogelijkheid in jezelf aan de wereld te ontvluchten, een grote rol. Minder direct zien wij iets dergelijks in yoga. Ook in de yogaleringen zijn bepaalde geheime leringen en openbaringen soms aanwezig.

De kern van alle leringen ligt echter volgens mij in een grote kracht die zich in deze dagen op aarde heeft gemanifesteerd en daar een vernieuwing van leer heeft gebracht. Het geheel is een openbaring - ik kan het niet anders noemen - waarin de mens wederom zichzelf moet zoeken en vinden. Niet dus een reeks van geboden. Niet de mens die in een slaafse gehoorzaamheid aanneemt, wat wordt gezegd, maar een leer voor de mens die gelijktijdig praktisch leeft, in die wereld en toch de zin van deze wereld moet gaan doorschouwen, zodat hij steeds vrijer wordt. Dit vinden van de innerlijke vrijheid is naar ik meen, de voornaamste leer, die op het ogenblik circuleert.

Wij hebben wereldmeester en leraar, wij kennen de grote onderwijzers en de kleine ingewijden, elk met hun werk. Allen tezamen zullen zij u moeten brengen wat voor deze tijd belangrijk is. Dat dit geen totaal nieuwe leer behoeft te zijn, zal elk van u wel duidelijk kunnen worden. Zo brengt het ware boeddhisme bv. de mens voornamelijk innerlijke rust. Maar deze innerlijke rust alleen is niet voldoende. Je moet daarbij leren handelen volgens een bepaald patroon en leren beseffen volgens een bepaald patroon. In het christendom is Jezus' leer in de eerste plaats een voorbeeld van de wijze, waarop een mens leven moet. Dit klinkt ook door in de woorden die men Hem in de mond legt: Ik ben u de weg, de waarheid en het leven. In al deze gevallen - en ik zou er meer kunnen citeren - gaat het dus om een weg die je volgt en de omschrijving van deze weg is verzand in dogmatisme, in filosofie, in getheologiseer.

Ik wil vanavond proberen u grotendeels in citaten, een beeld te geven van datgene wat in deze tijd als openbaring, maar voorlopig nog vooral als verborgen leer, het belangrijkste is. Hierbij speelt uit de aard der zaak mijn eigen instelling een rol. Ik kan dan ook niet pretenderen dat hetgeen ik u heden voorleg, het geheel van alle kosmische aspecten duidelijk zal belichten.

Ik meen echter wel, dat hetgeen ik u voorleg voor de mens in het westen voldoende belangrijk is en hem een zuiver inzicht geeft in de geestelijke veranderingen die zich in de komende periode zullen moeten afspeelen.

Ik citeer: Leven is beleven. Beleven is slechts zinrijk, indien het beleefde voor ons aanvaardbaar is en wij in het beleven niet slechts ons zelf zoeken, maar onze eenheid met de wereld, met de kosmos.

Hier blijkt reeds dat de instelling die van de mens wordt gevraagd er een is waarbij de onwetendheid van vroeger terzijde kan worden geschoven. Het gaat hier kennelijk om een wijze waarop men bestaan omzet in leven.

Ik citeer verder: Elke beleving, aangenaam of onaangenaam, betekent een verandering in uw innerlijk en in uw mogelijkheden. Deze veranderingen zult gij naar de wereld terugkaatsen. Maar de manier waarop gij deze aan de wereld teruggeeft, wordt door uzelf mede bepaald. Hierdoor kunt u uit de beleving zelf een nieuwe relatie vinden met de wereld zelf. Maar de wereld die gij ziet, is hierbij voor u de vertegenwoordiger van alle werelden die gij niet kent en die gij niet ziet. Gij vindt dus een nieuwe harmonie, waarbij steeds meer werelden en krachten een rol kunnen spelen in uw innerlijk. Het gaat hier om een relatie die ik persoonlijk als praktisch magisch beschouw, een licht, een kracht, een werking die niet alleen beperkt blijven tot het innerlijk tot de esoterische beleving, maar die ook naar buiten toe actief optreden.

Het is niet verwonderlijk dat onze leraar in het oosten sprak: Hij die te voet gaat, terwijl hij haast heeft en over een vervoermiddel kan beschikken, is een dwaas. Maar hij die het vervoermiddel kiest, omdat het er nu eenmaal is, terwijl hij geen haast heeft, is een nog grotere dwaas.... Hier, met deze simpele wijsheid wordt ons gezegd dat wij moeten leren te leven in het tempo dat voor onszelf goed en noodzakelijk is.

"Tijd", zo spreekt een andere meester van deze tijd, is de waan van de mens. Want ofschoon zijn leven steeds verder gaat, is het niet de tijd die bepaalt wat hij volbrengt, maar hij zelf. Wie zijn bereiken bindt aan de tijd, bereikt niet, omdat men dan nimmer als mens voldoende tijd zal vinden om alles voor zich waar te maken, wat men innerlijk als noodzakelijk erkent. Hij, die echter uitgaat van de verwezenlijking van zijn persoonlijkheid en zijn innerlijke waarheid zal ontdekken dat hij voldoende tijd overhoudt voor alle aspecten van het menselijke leven.

Misschien is dit wel een typische reactie op de toenemende neiging van de mens zich vooral te haasten. En wanneer ik terugschakel naar een kleine leraar, die nog heden voornamelijk in zuid Amerika werkzaam is, zo doe ik dit niet in de eerste plaats om zijn eigen belangrijkheid, maar om de belangrijkheid voor mij van een commentaar dat hij kort geleden aan enkele van zijn toehoorders gaf. Deze toehoorders stelden hem n.l. de vraag: Maar hoe kunnen wij dan vrij worden? Waarop hij antwoordde: De vrijheid die een mens bereiken kan, is de vrijheid van illusie. Hij die niet leeft met zijn denkbeelden maar met de feiten, zal kunnen leven krachtens zijn innerlijk licht in een werkelijkheid die niet met een droombeeld verandert. Daardoor erkent hij de eeuwige wetten in zichzelf en kan hij de bron daarvan in zichzelf ontdekken.

Wat overigens niet het antwoord was dat men van hem verlangde. Men had een meer revolutionaire reactie verwacht. Toch is iets van de politiek, zij het gemeenlijk indirect, in vele commentaren van meer ingewijden steeds weer te beluisteren. Wie een macht bestrijdt, moet nimmer trachten een macht over te nemen. Want zo houdt hij zelf in stand, wat hij bestrijdt. Hij, die aanvaardt, wat is en de werking daarvan voor zich steeds kleiner weet te maken, vindt een bevrijding, waarvoor degenen die een macht actief tracht te overwinnen of te vernietigen alleen een slavernij rest.

Hierin ziet u, dat de leringen van deze tijd gebonden zijn aan het gebeuren van deze tijd en aan de problemen van deze tijd.

En wanneer wij dieper proberen door te dringen in de innerlijke krachten en alles wat daarmee samenhangt, kunnen wij ons wederom wenden tot de verschillende boodschappers die in deze tijd de aarde betreden hebben of beïnvloeden.

Ik citeer: Gij zijt deel van één geheel. Het geheel uit zich door u, indien gij het geheel aanvaardt. Slechts indien gij het geheel niet aanvaardt, uzelf ziende en meer niet, zult gij machteloos blijven.

Wat erop neerkomt, dat je nimmer aan jezelf kunt denken als een eenling die tegenover de wereld staat, zonder gelijktijdig een groot deel van je mogelijkheden voor jezelf weg te nemen. Een juiste opmerking, naar ik meen. "Al wat gij begeert, bezit gij reeds in uw gedachten. Dat wat gij bezit in uw gedachten, zult gij bezitten in werkelijkheid, indien uw wezen deze gedachten volledig onderstreept." Dit is een commentaar dat uit het nabije oosten stamt en van betrekkelijk recente datum is. Het werd gesproken door een volgeling van de wereldmeester. Hier wordt duidelijk gemaakt dat je alles waarvan je droomt, ook wezenlijk bezit, wanneer je dit geheel kunt aanvaarden. Wat wil zeggen met alle gevolgen daarvan en in alle samenhangen. "Zij", zo spreekt dezelfde apostel - indien ik hem tenminste zo mag noemen - "die zoeken naar goud, begraven zichzelf onder de voortbrengselen der materie. Zij die zoeken naar een innerlijk licht, een innerlijke waarheid, zullen echter een licht vinden dat hen opwaarts draagt, tot zij kunnen overzien wat materie betekent."

Weer lering in tegenstellingen, zoals ook het volgende: "Luister in uzelf en in uzelf zult gij antwoorden vinden, waarvan gij de oorsprong niet kent. Want gij kent de oorsprong niet van uw werkelijk bestaan. Zo kent gij ook niet de bron, die in u spreekt. Ik zeg u echter: wie luistert in zichzelf, vindt de waarheid waaruit hij leven kan buiten de beperkingen van materie of vormende sfeer."

Een mooi commentaar. En misschien mag ik nu nog even teruggrijpen naar een deel van een lering die in het nabije oosten enige tijd geleden werd uitgesproken, handelende over de verhouding tussen mens en kosmos. "Wie u een hemel predikt, predikt u een nieuwe aarde. Maar die nieuwe aarde is deze oude aarde, waarop de mens nieuw is. Niet de aarde moet veranderen, de mens moet veranderen. Wie u spreekt van een hel dreigt u met datgene wat gij dagelijks zult ondergaan, tenzij gij u geestelijk daarboven weet te verheffen. Dan echter zal het dreigement geheel zinloos zijn geworden. Laat u daarom niet lokken met een hemel, laat u niet dreigen met een hel maar probeer liever te leven met het licht, dat nu in u bestaat, opdat gij de werkelijkheid van het leven, die meer is dan welke hemel ook, in uzelf mag erkennen en vanuit en voor uzelf waar mag maken."

Het zijn stellingen, die u ongetwijfeld reeds meerdere malen in vele vormen ontmoet hebt. Maar zij zijn belangrijk in het kader van dit onderwerp. Want wanneer wij zoeken naar de verborgen wijsheid, waarheid en openbaring van deze tijd, dan moeten wij wel beseffen, dat in deze dagen de openbaringen, de nieuwe wijsheid en leer niet verborgen worden door dezen te verhullen, te begraven in een mystiek waas, of op te sluiten achter de poorten van een inwijdingssysteem. Zij zijn veel eenvoudiger verborgen. Zij liggen elke dag voor u, maar alleen indien ge weet wat de betekenis is of kan zijn, zult gij haar herkennen.

Men heeft eens gezegd dat het oude spel kaarten, u bekend als de tarot in wezen een boek is waarin de ingewijde omtrent alle problemen en wijsheden van de kosmos kan lezen en zo dezen kan overdenken. Toch kun je er kaart mee spelen ook. De mens van heden speelt vaak kaart met de verborgen leringen van deze tijd, omdat hij niet beseft wat zij wezenlijk betekenen. Hij speelt een spel van politieke bevrijdingen, onderlinge aansprakelijkheid en solidariteit, zonder te weten wat achter deze begrippen schuilgaat. De oude leringen leven overigens op in nieuwe termen.

Ik citeer: Indien gij leeft en naast u is een leven bedreigd, zo zult gij trachten dit te redden. Dit is dan niet uw verdienste. Want waar een ander sterft door uw falen, daar is dit falen voor u mede een sterven.

Het zijn vaak simpele uitspraken: Vraag niet naar datgene wat morgen komt of zal zijn, voor gij al gedaan hebt, wat heden te doen is.... Is dit geen eenvoudige wijsheid, iets wat je mogelijk op elk kantoor en in elke school steeds weer kunt horen, maar wat de mensen in hun leven toch steeds weer vergeten?

En zo u nog verder door wilt dringen in leringen, die betrekking hebben op het meer innerlijke van de mens, zo is misschien deze lering, die uit het verre oosten stamt, voor u interessant.

"In u is de kracht van alle dingen. Deze kracht maakt het u mogelijk, alle dingen te kennen. Maar zo gij de kracht niet erkent zult gij niet beseffen wat de dingen betekenen. Zoek daarom eerst het besef van de kracht in uzelf. Ga vanuit deze kracht verder en zie naar uw wereld. Uw wereld ziende zult gij uzelf zien en uzelf ziende, zult gij weten hoe de kracht door u werkt. Uit het werken van deze kracht zult gij dan bewust vervullen wat uw bestemming is in het geheel van het zijn."

Ik weet dat dit wel wat anders klinkt dan moderne wijsheden als: alle politieke macht komt uit de loop van een geweer. Toch zijn deze leringen zeker niet te zeer verborgen. Het laatste door mij gegeven citaat circuleert op het ogenblik zelf in bepaalde delen van China. Maar de mensen willen het zien als een deel van hun eigen systeem van denken. Misschien heeft daarom de wereldleraar zozeer gelijk gehad, toen hij sprak: "Zoek nimmer in de wereld de bevestiging van dat, wat gij zijt, zoek ik uzelf de bevestiging van de kracht, waarvan gij deel zijt en zoek dan vanuit uzelf deze kracht in de wereld te erkennen." Mogelijk een wat subtiel onderscheid, maar dan toch wel een onderscheid dat u confronteert met de stelling: Mijn werking in de wereld is belangrijker dan mijn voorstelling van de wereld.

Er zijn ongetwijfeld vele lezingen geweest en vele toespraken, welke elk op een eigen wijze probeerden de nieuwe leringen, krachten en werkingen uit te drukken. Zoals ik u in het begin reeds zei: Hier spelen persoonlijke voorkeuren, harmonieën en sympathieën 'n rol. Toch is misschien dit beeld voor vele van u belangrijk genoeg:

Ik droom en in mijn droom ben ik groot. Toch weet ik, dat ik nietig ben. Zo ben ik beiden tegelijk. Als ik terugkeer tot het leven, vraag ik mij af: Is deze eenheid, die ik mij voorstel, werkelijk? Want ik ben groot en ik ben klein. Indien ik besef waar het kleine in mij werkt en waar het grote in mij werkt, zal ik misschien vaag de schim zien van datgene, wat mijn wezen betekent. Het is deze betekenis die boven alle kringloop staat. Het is deze betekenis die alle levens regeert. Het is deze kringloop waarin alleen ik kan leren beseffen de gelijkheid die bestaat tussen duister en licht. Daarbij, beseffende, kan ik het diepste duister betreden en toch opgaan naar het hoogste licht zonder verblind te worden. Dan eerst ben ik niet groot of klein, maar ben ik deel van al, wat is en alle tegenstelling die bestaat. In deze tegenstelling zelf - want zo noemt de mens haar - vind ik de werkelijke en bewegende kracht, die is het Woord, dat de schepping begint en de laatste verzuchting is, waarin alle leven stilvalt.

Ook dit is een citaat uit een toespraak. Wij kunnen nu natuurlijk terugkeren naar de vele "verborgen" leerstellingen en ons bezig gaan houden met de arcana. Wij kunnen ons verdiepen in de bezielde van sterren en planeten, wij kunnen ons verdiepen in de indeling van het hemelrijk, of proberen het onderscheid te vinden tussen de trillende werkelijkheid, de weerkaatsende maagd en de weerkaatste wereld daarbuiten. Maar in al deze gevallen zullen wij terug moeten keren tot datgene wat ook in de geciteerde toespraak werd gesuggereerd. Wij kunnen ons voor laten staan op onze kennis van de geheimen en misschien leren berekenen, hoe de gulden snede de uitdrukking is van de geestelijke symmetrie van de mens, neergelegd in uiterlijke vormen tot zelfs zijn eigen vorm, die hierdoor mede beheerst wordt. Maar daarmee hebben wij de zin niet begrepen, zijn wij niet doorgedrongen tot het werkelijke geheim.

Misschien is ook de mens van deze nieuwe epoëe nog niet rijp voor de uiteindelijke geheimen. Ik weet het niet. Maar ik weet dat in openbaringen die nu gegeven worden zoals in het verleden, de sleutels liggen tot het werkelijke rijk.

Wanneer er wordt gezegd dat Jezus aan Petrus de sleutels van het koninkrijk gaf, zo werd hij daardoor niet aangespoord tot portier. Wie de sleutels krijgt en weet welke wereld zij ontsluiten, verkrijgt een bewustzijn, waardoor hij vele werelden omvatten kan. De sleutels zijn vele in deze tijd. Soms komen zij uit de mond van een opgeblazen jongentje van een jaar of 16, 17. Soms worden zij gepredikt door een oude man die de 60 reeds lang voorbij is, een man die met witte haren en plechtige gebaren de mensen vertelt dat hij de bevrijding geeft. Soms klinken de sleutels in een zakelijk jargon, soms in stemmen uit de geest, soms zijn het eerder impressies in uzelf die u leert overheersen. Maar altijd weer zijn er sleutels, sleutels voor een grotere wereld; een grotere wereld, waardoor ook een grotere mens kan bestaan. Ik kan mij voorstellen dat u zich afvraagt wat dit alles nu feitelijk betekent, bv. in het licht van de theosofie. Dan zeg ik u: Theosofie is een systeem dat waarheid bevat, maar het is toch niet het systeem dat werkelijk belangrijk is, maar de waarheid.

Anderen zullen zeggen: wat is de betekenis in het licht van dit alles, dan van mijn maçonniek ritueel. Ik zeg hen dan: het ritueel op zich is niet bepaald belangrijk, maar wel wat er in u leeft, of dit nu door het ritueel tot stand komt of anderszins. Zodra gij vergeet alleen uzelf te zijn en deel weet te zijn van een groter geheel, zodra gij niet meer zoekt naar de beantwoording van uw wensen, de weerspiegeling en weerkaatsing van uw wezen door de wereld, maar slechts een wilt zijn met de kracht, die in de wereld bestaat, vindt gij werkelijkheid.

Men zal mij misschien vragen, waarom de oude symbolen en rituelen verloren zijn gegaan en ik antwoord u, dat zij niet teloor zijn gegaan, maar ook nu nog in het verborgene leven. Maar zij leven vaak voort in een dwaze vorm. Degenen die nu dansen voor de gehoornde bok en zich duivelsaanbidders noemen, volbrengen enkele oude rituelen zonder te weten dat dezen eens behoorden tot het vinden van een contact met de krachten van de natuur, rituelen die ten doel hadden de mens een te maken met die natuur en alle krachten van de natuur. De riten bestaan, de symbolen eveneens. De gekrulde horens zijn niet alleen die van het dier, zij zijn ook de bekroning van een zuil en gij zult dezen ook aan de top van een zuil terug kunnen vinden, gestileerd maar herkenbaar, zowel in Griekenland als in het oude Egypte. Maar het symbool heeft geen betekenis wanneer het niet begrepen wordt. Wij kunnen bv. spreken over de boom des levens en mooie verhalen vertellen over alle wegen en beschouwelijkheden die ons noodzakelijk lijken. Maar ik zeg u, de boom des levens zijn wij zelf. Eerst indien wij dit zelf beseffen en ons zelf weten te zijn: de verbinding tussen wat voor ons hemel en wat voor ons aarde is, zo wordende tot voortdurende drager van het pulserende licht van de schepping, vinden wij de werkelijkheid. Dan hebben wij niet de geheimzinnige letters nodig en de geheimzinnige wegen, dan behoeven wij niet te kiezen, niet meer te spreken over de diepste chaos en de hoogste kroon. Want dan zijn chaos en kroon deel van ons wezen; dit beseffende aanvaarden wij en stroomt de kosmische kracht door ons ik.

Je kunt je niet binden aan materie, want materie die u beheerst, verdooft u voor de werkelijkheid. Gij kunt u niet onbeperkt binden aan de rede, want de rede beperkt de waarheid, erkenbare waarheid voor u, tot uw eigen begrip. Maar de waarheid is groter, dan gij zijt. Gij kunt u zelfs niet binden aan een geloof, omdat een geloof berust op een formule, een formulering, terwijl elke formulering slechts een enkele lijn is in de arcering van de werkelijkheid, de oneindigheid, die de werkelijkheid Gods is. Ook dit heb ik geciteerd.

De weg die u kunt gaan in deze dagen, wanneer u wilt, is de weg waarbij u zichzelf onafhankelijk probeert te maken van uiterlijkheden en gelijktijdig in uzelf de kracht zoekt om al wat samenhangt met de al-kracht in en buiten uzelf, toch te beroeren en waar te maken. Zoek de eenvoud, zo roept een leraar. Want weet dat de kracht waaruit alles is voortgekomen, één is en de verscheidenheid is slechts de weerkaatsing van deze eenheid. Keer daarom terug tot het eenvoudige, opdat in het eenvoudige gij u bewust kunt worden van de waarheid die verloren gaat in de veelheid van verdeling en detail. Besef, dat gij vibrerend deel zijt, zo roept een ingewijde uit, een vibrerend deel van de oneindigheid. In u is voortdurend de kracht aanwezig. Ontvang die kracht dan zo bewust mogelijk. Het is immers deze kracht, waaruit gij de werkelijkheid vinden zult.

Mogelijk is u bij deze citaten iets opgevallen. Steeds weer vallen woorden, die werkelijkheid betekenen, iets wat een waarheid aanduidt, die verder gaat dan de menselijke wereld. Daarin ligt het verborgene van al deze leringen en al deze openbaringen. Verborgene omdat de mens die slechts zijn eigen wereld ziet, nooit dit meerdere zal kunnen aanvaarden. Een mens kan de sleutels van de kosmos in zijn handen dragen, maar zal niet weten hoe daarmee het slot der waarheid te ontsluiten.

Dit is misschien het drama van uw dagen. Want velen falen, omdat zij de kracht die in hen is, het besef dat zij in zichzelf verkrijgen, niet weten te richten op de waarheid. Maar misschien is dit ook wel de zegen van deze dagen: Omdat de mens deze sleutels steeds weer ontvangende, zich toch wil richten op de oneindigheid en plotseling de oneindigheid weerkaatst ziet in de gemeenschap der mensen, beseft dat de goddelijkheid weerkaatst wordt in de menselijkheid. De mens beseft mogelijk dan, dat verbondenheid met de Eeuwige het beste wordt uitgedrukt in een broederschap met alle leven.

De tijd met zijn leringen, met zijn verborgen of nauw verholde waarheden en profetieën confronteert de wetende steeds weer met het grotere licht, met de nieuwe weg. Van Eeden laat in de kleine Johannes opeens een kreet over het land schallen: de Grote Pan is dood. De natuur, beperkt tot natuur is gestorven en een bezieling, meer dan alleen natuur, treedt daarvoor in de plaats. Niet meer uitgedrukt in een enkele gestalte of in vele figuren, maar in een lichtende werkelijkheid die het al schijnt te doordringen.

Ik beschik niet over zijn taal, maar ik zou u willen zeggen: In deze dagen klinkt een kreet door het land: De giganten met hun constructen zijn dood. Nog stuiptrekken zij over de wereld, maar meer dan de constructie is het levende. De ziel van het levende vervangt de uiterlijkheid, die in vorm en gestalte het levende licht gevangen probeert te houden.

En zo ik u iets op dezen avond zeggen mag en moet, zo is het dit. En dit is geen citaat:

Ik zie een steeds feller wordend licht over de wereld gaan, een licht dat vele mensen verblindt, maar dat anderen ziende maakt. Ik zie dat stemmen die gesproken hebben, voorbijgaan en verwaaien met de wind van de tijd, die voortstormt. Maar er is een begrip, sterker dan stemmen, dat weerklinkt in de harten der mensen, dat wordt tot een lichtende trilling in de menselijke geest, die stof gebonden toch zo reeds deelheeft aan oneindigheden. Ik zie nog niet het einde van bloed en geweld, maar ik zie wel, dat daarnaast reeds de werkelijke vrede komt: de vrede, die in de mens leeft, de vrede die niet bestaat uit traktaten en wederzijds bedrog. Al datgene, wat ik lees in de verborgenheden van deze tijd, wijst mij op een licht. Al wat ik ervaar, wanneer ik in harmonie probeer te zijn met uw tijd, doet mij licht beleven. Het licht van deze tijd is de vloed van leven, de geboorte van de mensheid. De geboorte van de mensheid naar een nieuwe tijd zal misschien pijnlijk zijn. Maar leven zal zij, in licht, in een vrijheid van besef die ondenkbaar lijkt in de benauwde beperkingen van het bestaan, dat gij nu nog werkelijkheid noemt.

Ik wil mijn inleiding eindigen met een citaat van de grootste meester, die de laatste 100 jaren de wereld betreden heeft:

Ik zeg u niet, wordt heilig, maar ik zeg u: Erken wat gij zijt. Want een mens die zichzelf kent, kan de krachten beseffen die in hem leven, zoals de mogelijkheden die voor hem bestaan in de wereld. De mens die zichzelf kent, kan de angsten verslaan die in hem heersen en kan de begeerten beperken die hem anders zinloos voortstuwen. In een meesterschap over zichzelf zal hij de verbondenheid begrijpen, waaruit wij leven en bestaan en waardoor wij ook hier en nu tot waarheid kunnen komen.

Ik heb u wat onbekende citaten voorgelegd, u wat meningen gegeven. Zo dadelijk is het uw beurt om hierop te reageren en eventueel vragen te stellen.

Dit zal na de pauze kunnen geschieden.

De beantwoording zal echter door een andere spreker worden overgenomen. Mogelijk heb ik gefaald bij de behandeling van uw onderwerp, want om daaraan recht te doen, dien ik u meer over te dragen dan met woorden alleen gezegd kan worden. Ondanks alles heb ik u willen laten voelen en u willen zeggen: Er is licht, ook nu. Er is waarheid, er is een kracht, die gij God mag noemen. Er is leven; een leven dat verder reikt dan uw eigen voorstellingen. En in deze dagen krijgt dit opnieuw een bijzondere nadruk en gaat het opnieuw voor u leven. Alle geheimen van deze tijd, alle verborgenheden die u in deze dagen worden gebracht, langs welke weg dan ook, wijzen in dezelfde richting. Naar een nieuw leven, naar een verborgenheid die nu openbaar zal worden vanuit de mens, omdat deze het licht vanuit zich gestalte zal geven, zelfs in de stoffelijke wereld, waarin hij leeft.

Ik hoop dat ik u daarvan iets over heb kunnen brengen. Mijn collega die na de pauze met u verder zal gaan, zal ongetwijfeld bereid zijn al uw vragen en commentaren te beantwoorden. Ik voor mij wilde trachten u iets van dit licht, van deze stille belofte achter de illusie, die men wereld noemt, over te dragen. Want dat is het werkelijke wezen van uw tijd.

Goedenavond, vrienden.

BEANTWOORDING VRAGEN

Goedenavond, vrienden.

Het tweede gedeelte mag ik voor u opknappen, ofschoon het de vraag is of u vragen hebt.

Reactie: Ik wilde het volgende opmerken: In uw voordracht beluisterde ik, dat de mens moet beseffen dat hij deel is van het geheel. Hij kan alles bereiken, wanneer hij maar met anderen samendoet en niet op zichzelf blijft aangewezen. Indien dit niet geheel juist is, wilt u mij dan verbeteren?

Antwoord: Zoals u het stelt, lijkt het mij niet geheel zuiver. Wanneer mensen over samenwerking spreken, denken zij maar al te vaak in termen van organisatie, van een soort club. Op aarde en stoffelijk is dit mogelijk vaak niet te vermijden. Maar om het juist te stellen in de termen van de voorgaande les, zou het zo moeten zijn:

Indien een mens een last draagt die te zwaar voor hem is, zal een ander, dit ziende, beseffen dat het hem zou belasten om hier niet in te grijpen en zal deze dus een handje toesteken, zolang dit nodig lijkt. In deze zin hebt u geheel gelijk: Wanneer de mensen zo reageren, zullen er altijd handen genoeg zijn om zelfs van de zwaarste taak licht werk te maken. Maar het betekende dus niet: de mensen dienen tezamen te komen om gezamenlijk iets te gaan doen.

Indien u mij een commentaar toestaat... Aanwezige bestuurders van deze en andere groepen verzoek ik bij voorbaat mij te vergeven.

De ellende is steeds weer dat, zo er mensen samen gaan werken, er ook altijd een bestuur dient te zijn. Nu is een bestuur mogelijk op zich een vaak zeer nuttig apparaat. Helaas komt het bestuur echter meestal zover, dat het meent, dat de vereniging er mede, of zelfs voornamelijk voor dit bestuur is. Dan is de samenwerking niet meer belangrijk, maar komt alle nadruk te vallen op de regulerende werking die van bovenaf in een gemeenschap op kan treden. Daarmee gaat de werkelijk zin van een samenwerking vaak teloor, vooral wanneer men in de leiding veel belang hecht aan een strikte handhaving van regels.

U kent mogelijk die z.g. forums, waarbij de dominee, de pastoor, de rabbi etc., allen hun mening mogen zeggen over de tevoren gestelde onderwerpen en daarover discussiëren. Men begint bv. over geloof, waarvoor 10 minuten is uitgetrokken, daarna volgt in het schema 10 minuten over het probleem van de jongeren, waarna nog 10 minuten over de ontkerstening dienen te komen.

Men heeft een schema. Indien de leider zich daaraan wil houden, om welke reden dan ook, is het resultaat vaak dat juist op het ogenblik dat de drie tezamen eindelijk iets belangrijks zouden zeggen, of eindelijk eens duidelijk zouden maken wat zijzelf daarvan denken, de discussieleider het woord neemt en verklaart: De tijd dringt helaas. Zou u dit alles nog eens kort in drie woorden samen kunnen vatten? Dan is de vonk die juist begon te gloeien opeens weer gedoofd en blijft slechts de verveling. Dat is volgens mij vaak het nadeel van organisatie. Je kunt op aarde nu eenmaal niet zonder, dat neem ik aan. Maar het doel is belangrijker dan de regels.

Wanneer je actief wilt zijn, omdat je je deel voelt van een geheel, zo moet dit volgens mij van jezelf uit kunnen gaan. Je moet niet gebonden zijn aan iets, wat in regels is vastgelegd. Eenieder heeft iets wat hij goed kan. Ik meen dat hij dan, zonder door regels belemmerd te worden, juist dit met de anderen zal moeten delen. En zelfs, wanneer de een niet meer kan dan goed praten en de ander alleen goed is in luisteren, zouden zij een goed team kunnen vormen. Degene die praat wordt door zijn aandachtig gehoor mogelijk zo bezield, dat hij dingen zegt waarvan hijzelf niet eens wist, dat hij ze wist. En degene die luistert, zal in vele gevallen in zich tot de conclusie komen, dat hij vele gehoorde argumenten en stellingen kent, maar dat de oplossing, die hij daarvoor in zichzelf draagt, eerst door de woorden van de ander voor hem formuleerbaar wordt, zodat ook hij een bijdrage kan leveren en iets belangrijks kan zeggen. De samenwerking door het besef dat men deel is van het geheel, zal dus vrij moeten zijn van uiterlijke regels en gebaseerd moeten zijn op een innerlijk erkende harmonie en noodzaak.

Dat was mijn commentaar op uw commentaar. Heeft iemand hier nog verder commentaar op?

Vraag: Ik zou willen zeggen: Om tot het eigenlijke beleven te komen, hoe moet men dat aanpakken?

Antwoord: Tot de beleving van die eenheid? Ik meen dat je dan eenvoudigweg moet beginnen om jezelf als een eenheid te beschouwen te midden van andere eenheden, die tezamen een geheel vormen. Dan kun je je deel voelen van de anderen, of althans een denkbeeld koesteren waardoor dit in uw bewustzijn blijft leven. Je zult beseffen dat je die ander moet aanvaarden zoals hij is, omdat je anders ook delen van jezelf dient te verwerpen. Je beseft dat je die ander zijn eigen weg moet laten gaan, zover dit maar mogelijk is, om te voorkomen dat je ook jezelf onvrij maakt. Maar je beseft dan ook dat je de ander moet helpen, wanneer die hulp van node heeft, omdat je anders jezelf isoleert van het menszijn en zo zelf ook meer hulpeloos wordt te midden van de mensheid.

Ga je vandaaruit verder, dan kom je allereerst met verbazing en vreugde tot de conclusie, dat je veel meer mensen kunt helpen met veel meer dingen, dan je mogelijk achtte. Het is zo dat je soms iemand probeert iets te zeggen en niet weet hoe. En opeens, omdat je werkelijk je bezig houdt met het probleem en niet aan je woorden denkt, komen de woorden in je op en kun je precies zeggen wat de ander van node heeft. Dat is dan geen bewijs ervoor dat je buitengewoon wijs bent, maar het maakt wel duidelijk dat de sterke concentratie op de noden en behoeften van een ander je toegang geeft tot een meer van weten en kunnen. Je zegt zo nu en dan zelfs dingen, waarvan de rede, de zin je ontgaat. Iemand is ziek, je merkt het niet eens bewust op en toch zeg je opeens: als je dit of dat een zo proberen.

Ten laatste nog dit: Wij moeten leren beseffen dat het voor onszelf belangrijk is, dat wij steeds weer trachten anderen te helpen. Het is daarbij van minder belang dat de poging slaagt dan wel mislukt. Het belangrijke is dat wij het proberen en zo hierdoor niet alleen in onszelf mogelijkheden en kwaliteiten leren kennen, die wij niet meenden te bezitten, maar dat wij daarnaast ook een veel groter verbondenheid met al het andere beseffen, dan wij meenden dat voor ons ooit mogelijk zou zijn.

Ik meen, dat ik uw vraag hiermee juist heb beantwoord.

Vraag: Je zult dan dus steeds meer beweren, deel te zijn van het grote geheel?

Antwoord: Je voelt je steeds meer deel van het geheel en het vreemde is, dat je steeds meer zaken die je eerst alleen buiten je als deel van het geheel van leven hebt beschouwd, nu in jezelf gaat terugvinden. Het is dus een soort wisselwerking.

Vraag: Er zijn mensen, waarmee je geen enkele communicatie kunt krijgen, zodat je je er ook niet een mee kunt voelen. Wat moet je dan doen: weggaan, of kun je dan toch iets doen?

Antwoord: Het eenvoudigste is dit: Wanneer de ander op uw welgemeende benadering zegt: barst, zo zeg jij weer: Het spijt me joh, maar daar heb ik nu geen tijd voor. Blijf maar zitten, waar je zit. Kan ik nog iets voor je doen buiten barsten? Neen. Nou, ik kom nog wel eens een keer langs.

Ik vrees dat de mensen te weinig begrijpen dat je niet alle dingen en alle mensen naar je eigen hand kunt zetten. Het probleem dat u aansnijdt is er in wezen een van eenzaamheid. Maar eenzaamheid is een situatie die in een mens bestaat. Dat is niet iets wat je zonder meer en van buitenaf even kunt doorbreken. Eenzaamheid is vaak een soort gewoonte geworden, een innerlijk steeds maar weer in hetzelfde kringetje ronddraaien. En wanneer je die gang opeens zou kunnen onderbreken, zo zou de ander het gevoel hebben te sterven, niet meer als ik te bestaan. Het probleem is dus deel van zijn eigen ik, zover hij dit beseft. Daarvoor moet je een zeker respect hebben. Je moet de ander de kans geven iets van de kringloop op zijn eigen wijze te onderbreken. Je moet zo iemand de tijd geven.

Ik spreek misschien te veel uit mijzelf, maar u hebt geen vragen ingediend, dus neem ik nu mijn tijd maar. In dit verband denk ik aan de z.g. probleemjongeren, van thuis weggelopen. De mensen zijn tegenover hen vol goede bedoelingen. Wij moeten die arme jongen of dat arme meisje toch helpen, zo redeneren zij. Dus nemen zij die kinderen mee, stoppen hen vol met alles wat zij hebben en dan begint het: Hoe ben je daar eigenlijk zo toe gekomen? En kijk, dat hadden zij nu juist niet moeten doen: vragen. Je moet geen verantwoording vragen in een dergelijk geval, maar dient er wel voor te zorgen dat je er bent, dat je tijd kunt maken, wanneer de ander wil gaan spreken. Dat is juist een uiting van die eenheid. Wat meer is, wanneer je in een dergelijk geval maar geduld kunt hebben, zie je de pantsering langzaam breken. Want niemand verlangt ernaar om eenzaam te zijn en te blijven. Maar nogmaals: je kunt nooit iets dergelijks met werkelijk goed resultaat forceren. Het begrip van eenheid betekent hier: er voor de ander zijn, wanneer die je nodig heeft, jezelf niet opdringen, maar altijd bereid zijn te antwoorden. Ik meen dat dit de beste manier van communicatie is. Mogelijk heb ik het verkeerd en wanneer u dat meent mag u het ook rustig zeggen.

Vraag: Iets heel anders. Ik zit wel eens met de mensen te praten over spiritisme en over alles, wat ons hier zo algemeen geleerd wordt. Dan stuit je niet zozeer op een ongeloof aan het bestaan na de dood, maar je stuit op het bezwaar dat de mensen hebben tegen een medium. Waarbij zij gehandicapt zijn door hun kennis van het vele bedrog dat in de loop der tijden door mediums gepleegd is. Wat is de beste methode, om bij dergelijke mensen toch iets te bereiken?

Antwoord: Ik zou willen wijzen op de benadering die wij hier bij de orde hebben. Wij zijn van de "andere kant" en dat weten wij heel zeker. Maar of u dat nu gelooft of niet, interesseert ons verder niet veel, zolang u maar naar ons luisteren wilt.

Het gaat n.l. niet om degene die de boodschap brengt, maar om de boodschap die gebracht wordt. Het gaat ook niet in de eerste plaats om de communicatie tussen twee werelden, al kan dit soms erg belangrijk voor u worden. Het gaat in de eerste plaats om het kunnen aanvaarden van een andere begrippen wereld dan die van jezelf.

Wanneer je te maken hebt met iemand die zegt: Spiritisme kan nooit goed zijn, zo zou ik in uw plaats reageren: Daar kun je misschien wel gelijk in hebben. Maar ik heb dat op een bepaald punt nog nooit kunnen ontdekken. Ga dus eens een paar keer met mij mee, mogelijk kun jij me dan daar op wijzen

Misschien ben ik wel te diplomatiek, maar mij lijkt dit een voor vele gevallen bijna ideale oplossing. Je moet nooit tegen iemand zeggen dat het goed is zonder meer, want dan dring je hem jouw mening te veel op en blijft hij op zijn achterste poten staan. Maar je kunt zonder grote weerstand op te wekken, wel stellen: Ik zie er niets verkeerd in, maar misschien kun jij mij dan op de verkeerde punten wijzen, help mij dan daar eens mee, dan bereik je dat de ander zich gevleid voelt. En als hij eenmaal naar ons luistert en dit eerlijk doet, moet hij van goeden huize komen om te kunnen volhouden, dat dit hier niet deugt, zo dacht ik.

Reactie: Maar in dergelijke gevallen wordt meestal gesteld: Dit komt van het medium zelf, dit komt uit het onderbewustzijn...

Antwoord: Zeg dan eenvoudig: Het is wel mogelijk. Wie zal uiteindelijk kunnen beweren dat er geen onderbewustzijn mede een rol speelt. Zoals wij werken bv., speelt een groot deel van de inhoud van het bewustzijn van het medium mede een rol, omdat wij nu eenmaal werken middels de hersenen en vaak ook met de herinneringen van het medium. Degenen die nadrukkelijk stellen: dit is onderbewustzijn zou ik daarom de tegenvraag stellen: Wat geeft dat nu eigenlijk? Bovendien: een mens die dat alles in zijn onderbewustzijn heeft, moet toch de moeite wel waard zijn, ga dus mee en maak er eens kennis mee.....

Ik geloof dat de meeste mensen in het spiritisme de zaak toch wel wat verkeerd bezien. Er zijn mensen die hier komen en eerbiedig luisteren, omdat het alles uit de geest komt. Als zij nu maar bewust luisteren, vinden wij ook dit nog wel goed. Maar het gaat er ons niet om dat u luistert omdat het uit de geest komt. U moet ernaar luisteren omdat het u interesseert, omdat u meent dat u er iets beter van kunt worden, omdat u er mogelijk door verandert en iets prettiger leert leven, ja, mogelijk in en vanuit uzelf meer leert bereiken. Dat is de basis, waarop wij werken. Op het ogenblik dat wij van iemand vergen dat hij in de eerste plaats zal aanvaarden dat alles uit de geest komt en dat alles uit de geest goed en juist is enz., moeten wij een spiritistenkerk stichten met aan het hoofd een spiritistenpaus, zo mogelijk een in de geest. Enfin, wanneer dat noodzakelijk wordt hebben wij mogelijk er nog wel een in de een of andere sfeer die op aarde al paus is geweest en nu nog niets behoorlijks te doen heeft, dus...

Dat is trouwens altijd weer een grote ellende: pausen zijn er altijd meer dan genoeg op elk terrein. Het werkelijke gebrek ligt altijd weer op het gebied van de nederige en eenvoudige zielzorgers. Maar als je er een kerk van maakt, zit je weer met allerhande dogma's. Laat dus liever elke mens vanuit zijn eigen denken en geloof proberen te groeien naar een innerlijk besef, waarin hij voelt vrij te zijn, adem te kunnen halen, te kunnen overzien. Dan zal een mens niet meer veroordelen zonder te onderzoeken, maar steeds bewuster gaan leven. Wat men gelooft zal eerder meer dan minder waar worden voor iemand die zo leeft. Alleen zal hij zich minder om details bekommeren en meer de grote dingen gaan beseffen en leven.

Soms vind ik mensen zielig, wanneer zij menen wel te mogen bidden tot de een of andere heilige, maar de moed niet hebben zich direct tot God te wenden, daarvoor soms zelfs betaalde hulp van andere "meer heilige" of gewijde mensen inroepende. Het klinkt onzinnig, maar die mensen schijnen te denken: Ik, als eenvoudige ziel, direct tot God spreken? Dat heeft geen zin, naar mij luistert hij toch niet. En lach hier nu niet om, want er zijn heel wat van die mensen op de wereld. Ik zou zeggen: wij zijn deel van de schepping, deel van God, dus laat ons rustig tot Hem spreken. Hij zal ons antwoord geven ook, wanneer wij maar niet steeds door blijven kletsen want dan komt Hij niet aan het woord - wat ook nogal eens voorkomt, volgens mij.

De gehele geestelijke bewustwording en alles wat erbij te pas komt berust volgens mij gewoonweg op een wat vrijer worden, zodat men uit kan gaan van het: Onderzoekt alle dingen en behoudt alleen het goede, zonder daarbij verblind te worden door eigen vooroordelen, of het oordeel van anderen. Onderzoekt alle dingen en behoudt alleen het goede - mijn voorganger zou hierop waarschijnlijk hebben laten volgen: Dit is een citaat - is de basis van alle bewustzijn. Wij hebben een eigen harmonie, een eigen wijsheid, een geheel eigen achtergrond en een eigen, ondanks alles toch wat persoonlijk geloof. Van die dingen zullen wij nooit geheel afkomen, besef dat wel.

Wanneer je calvinistisch bent opgevoed, kun je een goede calvinistische katholiek of vrijdenker worden, maar de calvinistische benadering raak je eenvoudig niet meer kwijt. Begrijp nu eens dat het niet noodzakelijk is, dat je dat alles geheel verandert. Het is alleen belangrijk dat je het essentiële van het leven leert vinden. Dat is de geschiedenis van alle omwentelingen in deze moderne tijd, lieve mensen. Wij zoeken naar de essentie van de dingen, datgene wat werkelijk de moeite waard is, wat wij werkelijk kunnen en willen doen enz. Zoals men steeds weer zichzelf afvraagt, hoe men een werkelijk contact met de mensen en de wereld kan vinden. En velen zijn in uw dagen al bereid om bij het nastreven van die doeleinden heel wat andere, vroeger als onaantastbaar beschouwde wetten, regels, gebruiken opzij te zetten. Zoals in vele gevallen de plechtstatigheid wegvalt waarmee de mensen het verschil in rangen en standen eens probeerden uit te drukken. Terecht, want er zijn geen rangen en standen in het innerlijk.

Er zijn mensen die denken dat zij hoog boven een ander verheven zijn. Maar indien je hun innerlijk vergelijkt, lijkt het in beide gevallen op een duinlandschap en het grote verschil ligt erin dat bij de een, een top hier, bij de ander een top daar ligt. Maar dieptepunten hebben allen en voldoende ook.

Vergeef mij dat ik dit zo ronduit zeg. U meent misschien bewuster en beter te zijn dan een ander, maar terwijl u op het ene punt beter bent, zult u mogelijk op een ander punt juist veel meer falen. Mensen redeneren echter veelal: hier bereik ik een top, die jij niet hebt, zonder zich af te vragen of de ander mogelijk ook zijn goede punten heeft, en pretenderen dan een meerwaardigheid die zij - genomen over het geheel van hun persoonlijkheid - toch nooit waar kunnen maken.

Ik bemerkte uw reactie, toen ik stelde, dat er innerlijk geen rangen en standen zijn. Vergeef mij dus deze tirade a.u.b.: het is een uitvloeisel van mijn behoefte duidelijk te maken hoe volgens mij de zaken liggen en waar het werkelijk op aankomt. Rang en standen zijn niet werkelijk. De een is meer op dit terrein, de ander mogelijk op een ander gebied. Maar daar je nooit weet wat de inhoud van een ander mens bewustzijn is, zelfs wanneer je tot de zeldzame mensen behoort die zichzelf goed kennen, kun je nooit tegen een ander zeggen: Ik ben beter, of ik ben meer dan jij. Wel kun je terecht steeds weer stellen: wij allen zijn tezamen deel van hetzelfde leven, dezelfde kracht. Wij kunnen mogelijk elkaar goed aanvullen, of iets in de kosmos aanvullen, maar wij zijn er zeker van dat wij in goede harmonie samen dienen te werken, waar dit maar mogelijk is. Zeg je dat, dan ben je volgens mij een heel eind gevorderd.

Vraag: Zijn meer uitspraken van de wereldmeester op aarde bekend, ik bedoel buiten datgene wat de ODV ons daarover heeft gegeven.

Antwoord: Dat is inderdaad het geval. Deze spreken en lessen duiken op het ogenblik overal op, maar zonder bronvermelding. En weet u waarom? Omdat deze geestelijke vernieuwing niet tot een godsdienstje mag verworden. Uitspraken worden echter gebruikt en vaak zelfs deels gepubliceerd.

Vraag: In welke talen? Ook in Nederland?

Antwoord: In Nederland zijn wij wel niet de enigen die hierover iets naar voren brengen, maar ik meen toch wel dat de orde degene is tot op heden die hierover het meeste heeft gepubliceerd en de leringen het duidelijkste naar voren heeft gebracht.

Op het ogenblik zie ik echter bepaalde denkbeelden van de wereldleraar optreden in het zuiden van de Sovjet-Unie. Persoonlijk vind ik het eigenaardig, dat deze leer juist daar zo goed pakt. Daarnaast blijken groepen in India met deze leringen intenser te zijn gaan werken, zij publiceren delen ervan en hebben de leringen ook deels in de praktijk omgezet. Ik hoop, dat zij de kans krijgen om door te gaan, wat zowel daar als in het Midden-Oosten is het op het ogenblik maar een rommeltje. Verder zijn enkele publicaties in Syrië geweest, waarbij de spreken zonder meer als spreken werden weergegeven, zonder commentaar of bronvermelding. In de USA hebben enkele publicaties plaatsgevonden van uitspraken van de meester, maar vaak werden dezen aan anderen toegeschreven, of zelfs als uitingen van een mythische persoonlijkheid beschouwd.

Daarnaast is er een geestelijk werkende groep die in de Middenstaten werkzaam is en die in haar mediamiek ontvangen geschriften, soms met bronvermelding een groot aantal uitspraken en leringen heeft weergegeven. De verspreiding is dus volgens mij zeer redelijk, maar ik hoop dat u mij zult vergeven dat ik niet op korte termijn nu opeens alle plaatsen kan noemen waar publicaties plaatsvonden e.d. Het door mij genoemde is maar een voorbeeld. Over de gehele wereld komen deze leringen steeds meer op de voorgrond, maar niet als een systeem, maar als een gedachte die de mensen kan beroeren. En dat is veel belangrijker, naar mij dunkt.

De grootste ellende van de christenen is Paulus geweest. Want Paulus heeft van een poging tot gezamenlijk juist leven een organisatie tot gezamenlijk juist geloven gemaakt. En omdat de mensen samen zoveel moesten geloven en meenden dat dit alles was, gunden zij elkaar al snel het licht in de ogen niet meer en gingen tekeer tegen elkaar als duivels in een wijwatervat.

Maar ja, dat mag ik natuurlijk voor velen ook weer niet hardop zeggen. Bovendien was Paulus iemand die het heel goed meende, maar die vergat dat, wanneer je anderen iets leert en het zelf dan volbrengt, die anderen eerst iets bereiken wat jij reeds bereikt meent te hebben, wanneer zij de mogelijkheid hebben dit in vrijheid te bereiken. Maar men neemt meestal aan dat anderen met hun vrijheid niets behoorlijks kunnen doen en daar begint dan de ellende.

Volgende punt.

Vraag: Is de wereldleraar net als de wereldmeester?

Antwoord: De wereldmeester is minder bekend dan de wereldleraar op het ogenblik. Dat ligt mede in de aard van bepaalde van zijn boodschappen, die zuiver geestelijk zijn, of op het zuiver geestelijke leven van de mensheid betrekking hebben. Het zou tot enorme misverstanden kunnen voeren, wanneer deze leringen reeds nu voor eenieder toegankelijk en openbaar waren.

Vraag: Is er een verschil in doelstelling bij beiden?

Antwoord: Je zou kunnen zeggen, dat de eerste de grove vormen van het beeld heeft gehouwen, terwijl de tweede daarna de fijnere zaken vorm heeft gegeven en het beeld van de waarheid dus zijn juiste vorm en fijne gelaatstrekken heeft gegeven.

Vraag: Wie is de wereldleraar eigenlijk?

Antwoord: Hij was de zoon van een ingenieur en een meisje dat mentaal veel mindere kwaliteiten had, maar wel heel erg goed was. Hij is geboren aan de grens van Pakistan. Hij heeft zelf een goede scholing gehad voor die buurt, was technisch onderlegd, heeft bepaalde werken helpen uitvoeren en is zelfs betrokken geweest bij wijzigingen aan de spoorweg naar Bagdad.

Hij heeft steeds meer mensen willen leren wat de juiste wijze van reageren en leven was en heeft een periode doorgemaakt waarin hij praktisch het gehele verre en nabije oosten bereisde. Hij vond overal leerlingen en heeft met dezen tezamen vele centra gesticht, die je misschien nog het beste meditatiecentra kunt noemen, plaatsen waar men samenkwam en hij of een van zijn leerlingen de juiste instelling en bepaalde leringen aan anderen probeerde over te brengen.

Dat was dus de wereldleraar.

De wereldmeester is uit nog veel selectere ouders geboren, maar over hem mag ik nog niet al te veel zeggen. Hij heeft echter reeds vele dingen in uw wereld gedaan. Zijn kracht is zo groot, dat wij mogen aannemen dat hij dit in de toekomst nog vaak zal doen en mogelijk zelfs op uw wereld nog enkele malen verstoffelijkt in verschijning zal treden - wanneer dit noodzakelijk is.

U moet mij echter vergeven, dat ik hierover niet meer zeg. Ik zou mijn mond voorbij kunnen praten. Niet dat dit bijzonder erge consequenties voor mij zou kunnen hebben, maar ik zou mogelijk tot de ontdekking komen dat ik beter naar wijzeren had kunnen luisteren en dergelijke onderwerpen geheel had kunnen mijden. Dit is dan toch wel een teleurstelling. Je voelt dat je tekortgeschoten bent en dat wil ik mijzelf zoveel mogelijk besparen.

In dit verband een raad: Wanneer u in uzelf een waarheid ontdekt of beseft, moet u niet in de eerste plaats u af gaan vragen waar deze vandaan komt, maar liever eerst eens zien wat u daarmee wel kunt doen. Soms lijkt het mij of de kosmische krachten u een goed diner op willen dienen. Maar u gaat eerst zitten debatteren over de vraag waar de boontjes wel vandaan komen, wie die heeft geplukt en wie ze wel hebben schoongemaakt enz. Ondertussen wordt het eten koud en heb je er geen smaak meer van, ga je eraan voorbij. Innerlijk kent eenieder soms van die flitsen - vooral in deze tijd - waarin misdoedigheden voorkomen, maar vaak toch ook gevoelens en denkbelden die van betekenis kunnen zijn. Ga dan niet eerst na waar die dingen mogelijk vandaan zouden kunnen komen en of dit nu wel redelijk verklaarbaar en aanvaardbaar is, maar neem de ingeving, de emotionele kracht en doe er iets mee. De rest komt er nu nog niet zo heel erg op aan.

Vraag: Onverstaanbaar.

Antwoord: Met mijn opmerking over de moeder van de wereldleraar doelde ik op haar IQ. Om het oneerbiedig maar juist te stellen: het was een domme Trien die haar gebrek aan hersenen goedmaakte door de grootheid van haar hart. Mogelijk is dat duidelijker.

Overigens wil ik wel opmerken, dat IQ in uw wereld zeker niet alleen zaligmakend is, ook al zijn er mensen die menen dat dit wel het geval is, vooral degenen die te horen hebben gekregen dat zijzelf een hoog IQ hebben. Intelligentiequotiënten worden overigens bepaald door andere mensen en wel op grond van de kennis die zijzelf bezitten waarbij het belangrijk is dat u snel reageert en veel weet. Maar wanneer u iets weet, wat uw beoordelaar niet weet en u brengt het toch naar voren, dan geldt dit als een negatief punt, bedenk dat wel.

Met dit alles zijn de verborgen leringen er overigens maar bekaaid afgekomen in dit tweede deel van de bijeenkomst. Maar dat hebt u dan aan uzelf te wijten. Bovendien schuilt tussen alles wat wij bespraken, mogelijk toch wel iets wat voor u van belang is. Daar u geen vragen meer stelt, zal ik nu de bijeenkomst op mijn eigen wijze nog wat af trachten te ronden. Verwacht overigens van mij geen wijdingsvolle woorden: de leerstelligheden en systemen van mensen zijn voor mij niet belangrijk. Zij zijn niet de waarheid zelf, maar ten hoogste een aanleiding voor een meer bewust mens om daar eens naar te gaan zoeken.

Dit herinnert mij aan een cursus die een collega van mij elders geeft. Daarbij bracht hij koffiedik kijken, kaartleggen e.d. naar voren en sprak: Of je nu theebladeren, koffiedik, kaarten, of een kristallen bol hanteert, het belangrijke is alleen dat je een brandpunt vindt voor je denken, waardoor het mogelijk is dat je bepaalde indrukken ontleeft, bepaalde beelden ziet. Het materiaal is niet belangrijk, wel de wijze waarop je er mee werkt.

Volgens mij is dit evenzeer juist, wanneer het gaat om leerstelligheden, systemen e.d. Ik geloof dat het niet veel verschil uitmaakt, of je nu kerkelijk bent of tegen alle geloof en bijgeloof, of je jood bent, christen of moslim. Tenminste, wanneer je niet blijft kleven aan de regels zelf, maar dezen en het gehele systeem gebruikt om daardoor in jezelf iets te begrijpen omtrent het zijn, omtrent de kosmos en jouw beeld daarin van jezelf.

Er zijn vele geheimzinnige stellingen, vele leringen waarvan ik er meerdere zou kunnen citeren. Maar ofschoon vele leerstelligheden en systemen erg ingewikkeld zijn en daardoor weinig vruchtbaar volgens mij, moeten wij beseffen dat zij voor enkele mensen toch een weg tot een ruimer bewustzijn kunnen betekenen. Belangrijk is volgens mij vooral, dat je jezelf leert zien als deel van een geheel, dat je het gevoel hebt dat je erbij behoort en je niet tegen het leven hoeft te verdedigen.

Een bepaalde groep stelt: Wanneer de mens sterft, zo zal hij eerst afdalen in een onderwereld. Door deze wereld zal hij wederom opwaarts gaan, het leven opnieuw beschouwen en zo steeds verder opwaarts gaan, tot het bewustzijn weigert de kracht waarin men zich beweegt, nog verder te erkennen. Dan valt het ik in slaap en ontwaakt eerst wanneer het een wereld bereikt, waarin het beseffen kan, om dan bewust verder te dalen en weer tot mens te worden.

Wat een mooie stelling is. Maar het enige wat er volgens mij belangrijk in is, is het feit dat degene die haar bestudeert kan aanvoelen: ik behoor bij dit alles, ik ben er deel van, het kan in mij aanwezig zijn en in mij spreken. Want dit begrip van eenheid is volgens mij nog steeds het enige waar het werkelijk op aankomt, de kern van alle lering die voor de mens mogelijkheid tot bewustwording biedt.

Helaas is de mens die zich bezighoudt met esoterie, met occultisme, met magie e.d., te zeer geneigd om zichzelf voor te houden dat hij het perfecte systeem kent. Ik geloof niet dat er een perfect systeem kan bestaan dat beter is dan alle anderen, omdat volgens mij alle dingen op alle wijzen mogelijk zijn. Een ding is mij wel zeker: Wanneer ik een systeem heb, dat werkt voor mij, zo is dit niet, omdat het systeem zo goed en alomvattend is, maar omdat ik goed ben voor een werken met dit systeem. Kortom: de juistheid van een systeem in algemene zin is niet bewezen door het feit dat het voor mij werkt. Daarmee is alleen bewezen, dat het voor mij nuttig is en dat, dankzij eigenschappen die ik in mijzelf bezit, dit systeem voor mij functioneert. Maar dat betekent dan nog niet, dat het voor alle anderen ook zal functioneren.

Reactie: Jammer.

Antwoord: Waarom? Er is in de Arabische wereld op het ogenblik een mullah die werkende vervloekingen uit weet te spreken. Hij heeft daarvoor een systeem. Gelukkig werkt dit niet voor anderen, want anders was het al lang een nog grotere warboel in die buurt, dan het nu al is. Het is met wijsheid als met magie: wat positief is, kan onder omstandigheden ook negatief gebruikt worden en er zijn heel wat mensen wier neigingen eerder negatief dan positief blijven, zelfs wanneer zij een betrekkelijk groot bewustzijn bereiken. Zouden deze mensen alle systemen zonder meer kunnen gebruiken om voor zich resultaten te behalen en niet eerst het systeem moeten vinden waarmee zijzelf harmonisch zijn, zodat hun werken in de eerste plaats op harmonie is gebaseerd, dan zou het hek wel van de dam zijn, naar ik vrees. Neen. Het is maar goed, dat niet het systeem, maar de wijze waarop een mens innerlijk daarop kan reageren, bepalend is.

U meent misschien dat ik een kletskous ben en dat mijn voorganger op deze bijeenkomst een veel groter bewustzijn bezit. Op een bepaald terrein is dit natuurlijk waar. Hij is veel geschikter om bepaalde waarden over te brengen dan ik. Maar dat neemt niet weg dat ik in andere gevallen weer geschikter ben dan hij en meer kan bereiken. Ik constateer daarom liever: Wat hij zowel als ik op deze avond proberen te doen, is eenvoudig u duidelijk te maken dat u in uzelf kunt vinden wat u nodig hebt, dat alles, wat u ook maar begint te overdenken, of vraag, in u gesteld, reeds een antwoord heeft, wanneer u vraagt. U zult dit ervaren wanneer u de kracht in uzelf maar aan het woord laat komen. Alles wat u werkelijk met geheel uw wezen wilt volbrengen, zult u ook kunnen volbrengen, omdat u daarvoor de kracht en de mogelijkheid krijgt.

Dit laatste zal u wel eens tegenvallen, omdat de mensen wel bepaalde verlangens koesteren, maar weigeren alle consequenties daarvan mede te aanvaarden en zichzelf alle noodzakelijke inspanningen te getroosten. Bovendien beseffen wij vaak maar een enkel facet van het geheel dat wij verwerpen, op het ogenblik dat wij van de andere facetten kennismaken. Indien wij een voorstelling hebben van iets wat wij wensen, maar zo dat deze voorstelling niet op waarheid berust, zullen wij wel kunnen leren, maar niet kunnen bereiken.

Ten laatste: alles wat u de wereld geeft, geeft die wereld u ook weer terug. Wanneer u zich opwindt, zo garandeer ik u, dat de wereld invloeden geeft, waarover u zich dan nog veel meer op kunt winden. Er zijn dingen in je leven die zo belangrijk zijn dat de wereld er antwoord op geeft. Het antwoord dat de wereld geeft op alles wat zich in je afspeelt, is voor bewustwording het meest belangrijke, wat denkbaar is. Want daardoor kun je de betekenis van leringen beseffen, dezen toepassen voor jezelf en komt de werkelijkheid van 't licht, maar ook de werkelijke vrijheid, de werkelijke bewustwording, aan het woord. Hoe u tot bewustzijn komt, is niet belangrijk. Indien er maar tussen u en die wereld een begrip van saamhorigheid ontstaat. Dan weet je: wat in mij is, wil ik delen met de gehele wereld die ik ken, en wanneer iemand een beroep op mij doet, zo is dit belangrijker dan al het andere.

Ik maak mij niet druk over alles wat volgens mij in de wereld anders zou moeten zijn, maar ben zelf, zoals ik voel, dat dit juist is en beantwoordt van daaruit elk beroep, dat op mij wordt gedaan. Dat is volgens mij de kern van al die geheime leringen, al die systemen. Voor mij is dit tevens de werkelijke boodschap van alle grote meesters die op aarde zijn geweest.

Zoek mensen, vrede in jezelf, maar zo, dat je die vrede met anderen kunt delen. Zoek licht in jezelf, maar deel het met anderen. Laat het schijnen. Dat is volgens mij de kern van de zaak. En daarbij laat ik het.

Goedenavond.

d.d. 5 oktober 1973